

вѣдешъ мирно (въ миръ) и изкуството да се биешъ. Въ сѣщия градъ обучението и възпитанието е широко, мжжко и пълно. Тамъ не учатъ само какъ човѣкъ трѣбва да бѣде силенъ, за да се бие на бойното поле, но и какъ да развие своя умъ, своята воля и своето сърдце, за да бѣде гражданинъ полезенъ, образованъ и човѣколюбивъ . . . Вие ще разберете, какъ Есхилъ е станалъ прочутъ писателъ на съчинения и въ сѣщото врѣме опитенъ и якъ войникъ на Маратонското поле; какъ Сократъ е билъ добъръ войникъ и добъръ учителъ. Най-сетнѣ нека ви кажа, че Александъръ Велики е прославлено цвѣте отъ нашето училище. . .

Всѣки день слѣдъ обикновенитѣ уроци робътъ-учителъ отиваше съ двамата си ученика въ градината, сѣдаше на пейката подъ голѣмия кедъръ, дѣто имъ разправѣше своя ученишки животъ.

II.

Какъ ме заведоха на училище.

Азъ съмъ селенче. Родилъ съмъ се въ Атина. Баща ми и майка ми бѣха бѣдни хора. Баща ми бѣ свободенъ селенинъ, но понеже нѣмахме много имоти, работѣше самъ нивитѣ съ малкото ни роби. Майка ми изпълняваше кжщна работа. Когато съмъ се родилъ, дѣдо ми съ радостно сърдце окачилъ върху вѣнкашната врата маслиненъ вѣнецъ, което показвало, че роденото трѣбва да бѣде земеделецъ (орачъ). Когато пкъ се родѣше момиче, върху вратата окачаха конопено поясмо, което показваше, че роденото трѣбва да преде, тъче и изпълнява домашни работи.